

Gian Thương Vong Du

Contents

Gian Thương Vong Du	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13

Gian Thương Vong Du

Giới thiệu

Tám giờ tối, Lâm Nhạc Nhạc hôn hờ đăng nhập vào Game “Mộng Thiên Hạ”. Đây là trò chơi mới gần đây.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-thuong-vong-du>

1. Chương 1

Tám giờ tối, Lâm Nhạc Nhạc hôn hờ đăng nhập vào Game “Mộng Thiên Hạ”. Đây là trò chơi mới gần đây, chế tác đẹp mắt, nội dung thú vị, rất được mọi người ưa thích. Nhân vật trong trò chơi của Lâm Nhạc Nhạc là một nữ thích khách rất chi là lạnh lùng gợi cảm, tên là “Nhạc Nhạc”.

Lâm Nhạc Nhạc điều khiển đáng người 3D nóng bỏng có khuôn mặt than nọ, chọn tự động tìm đường tới NPC nhận nhiệm vụ. Đã gần tới tết Đoan Ngọ, bởi vậy nhà sản xuất game đã ra hàng loạt nhiệm vụ Đoan Ngọ, thao tác đơn giản nhưng phần thưởng lại phong phú, vì thế không thể bỏ qua được.

Một đám người đang vây quanh NPC, cân nhắc đến mạng lưới Internet khốn khổ đến bi tráng của trường,

Lâm Nhạc Nhạc đành phải đứng dạt qua một bên. Sau đó cô liền phát hiện ra mình đang dẫm lên Nickname nào đó đứng ở bãi than. Trên bảng ghi mấy chữ “Thanh Phong 007” màu lam nhạt.

Không cần nghĩ, đây chắc chắn là người chơi nào đó có nickname “Thanh Phong”, hơn nữa còn là tài khoản thứ 7. Lâm Nhạc Nhạc cười lạnh một tiếng, nữ thích khách trong màn hình lập tức hóa thân thành nữ ma đầu, vung đao chém tới cái tên nọ. Đáng thương cho tài khoản còn chưa tới cấp 50 kia, chưa chịu nổi hai nhát đao đã phoi thây tại chỗ. Một thi thể màu xám nằm lặn ra trên bãi cỏ xanh lá, nhìn như thể một chiếc khăn tay nhàu nhĩ.

Nữ thích khách đã Max level giết chết một tên nhóc mà tuyệt nhiên không hề cảm thấy xấu hổ gì, đi tìm người trong tổ đội để làm nhiệm vụ như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Nói đến phong cách chơi game của Lâm Nhạc Nhạc thì quả đúng như trò mèo chọc chó, chẳng chút kiêng nể gì, nhưng những chuyện như giết bừa tên nào đó dưới cấp, cô cũng chẳng muốn làm làm chi ắt mặt. Đương nhiên tài khoản Thanh Phong kia là ngoại lệ.

Lâm Nhạc Nhạc ghét Thanh Phong, chẳng cần biết cấp thấp hay cao, cứ gặp lần nào là giết lần đó.

Mỗi nghiệp duyên này phải nói lại từ cách đây một tháng. Trang bị cực phẩm thì ai cũng thích, Lâm Nhạc Nhạc cũng chẳng phải ngoại lệ. Từ sau khi mãn cấp, cô liền nhắm ngay một món vũ khí chuyên dụng cho Thích khách, vũ khí này có thuộc tính cực kỳ ngược thiên, đương nhiên cách tạo cũng nghịch thiên chẳng kém – phải thu thập được mười mảnh vỡ có tỉ lệ rất cực thấp của Boss quái mãn cấp trong bản đồ chung cực, hơn nữa còn cần một đạo cụ của môn phái mới có thể hợp thành, kết quả hợp thành ra sao lại còn phải xem xét nhân phẩm của người chơi nữa. Cũng rất có thể anh bận rộn hai tháng mà chỉ thu lại được một đồng sắt vụn.

Cũng vì thứ này, người cuồng PK là Lâm Nhạc Nhạc đây đành phải ngầy người trong phó bản để gom đủ mảnh vỡ, nhưng phiền phức tiếp theo lại xuất hiện: Chẳng có chỗ nào bán đạo cụ môn phái nọ, thứ đó cần phải dùng nhân dân tệ để mở bao nhiêu là hòm kho báu mới có, là thứ có tiền cũng không mua được. Giai cấp vô sản như Lâm Nhạc Nhạc thì khỏi nói, đương nhiên là chẳng rồi hơi mà lấy nhân dân tệ đập vào.

Người duy nhất có đạo cụ này để bán là một nhân vật thầy thuốc đã mãn cấp tên Thanh Phong, cũng là người có tiếng trong game. Cả người anh ta chỉ có mấy trang bị rách rưới, không hạ bản, không PK, không đánh nhau, chỉ thích đầu cơ tích trữ hàng hóa, mua thấp bán cao. Mặc dù Lâm Nhạc Nhạc đã sớm nghe nói tới người này là một gian thương, nhưng sau khi chính thức giao dịch, cô mới phát hiện ra lý giải về “Gian thương” của mình trước đây nó nông cạn cỡ nào.

Lúc ấy Lâm Nhạc Nhạc lên tiếng hỏi anh ta đạo cụ kia bán bao nhiêu tiền, kết quả là anh ta lại hỏi lại một câu: “Cô có bao nhiêu tiền?”

Lâm Nhạc Nhạc là đứa trẻ trung thực cỡ nào chứ, cô cẩn thận tính toán tổng tài sản của mình một phen, “Khoảng 3000 vàng.”

“Ừ. Thế thì 3000 vàng.”

Lâm Nhạc Nhạc thoát cái liên nỗi cấu, nào có kiểu buôn bán như thế bao giờ?! Nào có thứ đạo cụ nào mắc tới vậy bao giờ chứ?!

Kết quả là người ta cũng chẳng kiên nhẫn mà chờ, “Chê đắt thì tìm người khác mà mua, tôi không đồng ý trả giá.”

Lâm Nhạc Nhạc cũng muốn mua của người khác, nhưng tìm khắp chốn, sắp rách cả cuống họng rồi mà cũng chẳng có ai! Mọi người đều chỉ cho cô tới tìm Thanh Phong, chỉ e đạo cụ môn phái của cả server đều nằm trong tay anh ta mất rồi!

Lâm Nhạc Nhạc chửi thầm vừa ngoan ngoãn trả cho anh ta 3000 vàng. Chẳng còn cách nào khác, nếu không mua cái này thì mấy mảnh vỡ lấp lánh trong túi đồ của cô mới cô độc làm sao.

Sức hấp dẫn của bản quyền chính là ở đây, mặc kệ anh có mắng tôi ra làm sao thì cũng cũng chỉ có thể mua đồ của tôi mà thôi.

2. Chương 2

Từ sau khi bị Thanh Phong chặt chém, Lâm Nhạc Nhạc liền nhớ kỹ anh ta. Chơi game chính là một kiểu trả thù khoái chí, vì thế cô quyết định dùng máu tươi của gian thương để tể bái cho số vàng mình tích lũy cả nửa năm và món vũ khí mới có thuộc tính rác rưởi đến đau cả ruột kia.

Từ đó về sau, bất kì tài khoản Thanh Phong nào cũng đều gặp phải những trận huyết tẩy bên bờ vô cùng. Chỉ cần không phải là ở khu vực an toàn, Lâm Nhạc Nhạc nhìn thấy anh ta sẽ liền tức tốc nhập vào trạng thái điên cuồng, rút hai thanh đao xông lên chém anh ta. Tên thầy thuốc với trang bị rác rưởi chỉ biết kiếm tiền chống lại thích khách bạo lực trang bị ngon tình, kết quả không cần nghĩ cũng biết. Đương nhiên Thanh Phong cũng là người dứt khoát, thấy Lâm Nhạc Nhạc cũng chưa bao giờ phản kháng, chỉ đứng tại chỗ tùy cô đánh giết, đánh chết thì biến thành một làn khói trắng – dù sao cũng chỉ là chút trang bị rác mà thôi, lúc sửa chữa cũng chẳng tốn bao tiền.

Thực tế Lâm Nhạc Nhạc rất thích giết tài khoản Thanh Phong. Bởi vì tự trọng của đám gian thương này đều bị chó gặm hết rồi, thế nên chỉ có ngăn họ kiếm tiền thì mới có thể chọt trúng chỗ đau của loại người này.

Cứ như thế, Lâm Nhạc Nhạc càng giết càng thuận tay. Tuy động cơ lúc đầu đã phai mờ nhưng sự ghét bỏ Thanh Phong đã khắc vào đầu óc cô, bởi vậy Lâm Nhạc Nhạc đã hình thành thói quen cứ gặp Thanh Phong là sẽ giết.

Giao xong một nhiệm vụ cuối cùng, Lâm Nhạc Nhạc nhìn thấy thi thể trên mặt đất đã biến mất. Một lát sau, tài khoản Thanh Phong chat riêng cho cô.

Thanh Phong: Cô là người cố chấp nhất mà tôi từng gặp.

Lâm Nhạc Nhạc bĩu môi.

Nhạc Nhạc: *cười to* *cười to* quá khen quá khen, tôi cứ thấy Thanh Phong anh là lại ngứa tay.

Thanh Phong: ...

Thanh Phong: Thú vị lắm à?

Nhạc Nhạc: Thú vị, vô cùng thú vị! Loại người như anh làm sao có thể hiểu được thú vui giết người chứ, ha ha ha ha a!

Thanh Phong: ...

Mãi lâu sau mà Thanh Phong cũng không nói tiếp. Lâm Nhạc Nhạc nghĩ chắc anh ta đang phiền muộn một mình rồi. Qua một lát saum Lâm Nhạc Nhạc đã sắp quên mất chuyện vụn vặt này thì Thanh Phong đột nhiên lại mật ngữ với cô.

Thanh Phong: Tôi cũng muốn thử chút xem sao.

Lâm Nhạc Nhạc không kịp phản ứng, cho rằng anh ta nhấn nhầm nên liền gửi cho anh ta mấy dấu chấm hỏi.

Thanh Phong: Thú vui giết người.

Lâm Nhạc Nhạc đột nhiên có dự cảm không tốt.

Dự cảm này được chứng thực ngay ngày hôm sau. Tối đến, Lâm Nhạc Nhạc lại đi làm nhiệm vụ tết Đoan Ngọ, khi thấy Thanh Phong 007 đang kiên nhẫn bày quầy bán hàng, cô nào có lý nào mà lại không giết. Nhưng cô vừa khai máu ra thì đã bị người ta quật ột cái.

Trong trò chơi này, trước khi công kích, người chơi sẽ phải khai mau trước, sau đó tên sẽ biến thành màu đỏ. Đương nhiên sau khi khai máu, người chơi có thể công kích người khác tùy lúc mà không bị hệ thống chặn.

Người đánh nằng đầy đúng là Thanh Phong kia.

Lâm Nhạc Nhạc xem xét báo cáo chiến đấu liền hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô cười lạnh, chỉ bằng vào tên thầy thuốc rách rưới như anh mà cũng muốn báo thù à? Quả là thiên đường có lối anh không đi, địa ngục không cửa lại cứ xông vào.

Vì thế nữ ma đầu liền phát uy, xông lên triển đấu với Thanh Phong. Nhưng lúc đánh nhau, Lâm Nhạc Nhạc liền cảm thấy không bình thường. Sao hôm nay Thanh Phong lại kháng đòn? Không chỉ kháng đòn mà lúc đánh cũng rất đau... Lâm Nhạc Nhạc nhìn thanh máu của mình đã tụt quá nửa, cô thật sự đang đánh nhau với một thầy thuốc đó à?

Lâm Nhạc Nhạc đành phải dùng kỹ năng tàng hình, dừng lại xem xét trang bị của Thanh Phong, vừa xem cô liền trợn tròn mắt – bà má nó, điều thương hoàn pháo cơ à?! Không đúng, đây không phải là pháp mà là tên lửa mới đúng.

Bộ đồ chiến trường Max level, toàn bộ đồ trang sức màu vàng, luyện hóa thuộc tính cực phẩm, toàn bộ khảm kim cương, lại thêm một vũ khí thần cấp trâu bò... Lâm Nhạc Nhạc chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nhất định là cô bị ảo giác rồi! Một thân trang bị này tốn bao nhiêu tiền chứ! Mà tiền cũng đâu phải là chủ yếu, đồng trang bị này đâu phải cứ có tiền là mua được, vì để đổi một bộ đồ chiến trường, Lâm Nhạc Nhạc đã phải tới chiến trường tích lũy danh vọng mất hai tháng, ngày nào cũng tới chiến trường báo danh mới có, còn cần cù hơn cả ong mật nữa đó. Để luyện hóa được bộ đồ như anh ta thì không thể thiếu bất cứ thứ nào trong thuộc tính, tiền tài và nhân phẩm. Còn có vũ khí...

Nói tóm lại là những thứ này sao có thể không phải là ảo giác được chứ?!

Lâm Nhạc Nhạc chưa từng thấy những mặt khác của xã hội cứ thế bị dọa ngây ra, đợi đến lúc trạng thái tàng hình biến mất, cô còn chưa kịp tỉnh táo lại thì đã bị Thanh Phong quật hai ba cái rồi lăn đùng ra chết,

Một thi thể màu xám lại xuất hiện trên đồng cỏ xanh lần nữa, chỉ có điều lúc này lại là Lâm Nhạc Nhạc.

Gần đó có mấy người đứng thảo luận.

Tiểu Dao: Tự nhiên lại đứng ngậy ra thế, chết là phải rồi!

Đế vương Loạn thế: Thao tác quá bình thường, cũng chẳng tốt như trong truyền thuyết.

Khinh giải la thường: Không đúng, Nhạc Nhạc cũng đứng hàng thượng đẳng trên bảng PK cơ mà, không phải giả mạo đó chứ?

Lan châu: Vợ đại nhân anh minh!

Lao xao...

Mọi người đứng thảo luận ầm ĩ chung quanh Lâm Nhạc Nhạc, còn cô thì khóc không ra nước mắt, cô có thể nói với bọn họ rằng biểu hiện của cô không tốt như vậy hoàn toàn là do một giây đồng hồ bị Thanh Phong từ một tên nghèo kiệt xác biến thành thổ hào làm cho kinh hãi được không?

Nói vậy thì cũng xấu hổ quá rồi!

Bởi vậy Lâm Nhạc Nhạc chẳng nói lấy một lời, chỉ yên lặng phục sinh, chỉ chờ ại cho đám quần chúng vây quanh một làn khói trắng thâm trầm ưu thương.

3. Chương 3

Sau khi bị Thanh Phong giết, Lâm Nhạc Nhạc cảm thấy vừa uất ức lại vừa khó hiểu, lúc làm nhiệm vụ cũng buồn bã ỉu xiu. Một lát sau, Thanh Phong lại gửi một mật ngữ tới.

Thanh Phong: Quả nhiên rất thú vị.

Lâm Nhạc Nhạc nhin mãi nhin mãi, cuối cùng vẫn phải mặt dày mày dạn đi hỏi nghi vấn trong lòng.

Nhạc Nhạc: Anh lấy trang bị ở đâu ra thế?

Thanh Phong: Vẫn luôn để trong kho hàng.

Nhạc Nhạc: Có quỷ nó tin anh. Anh mà có trang bị tốt như vậy thì còn cả ngày ăn mặc rách rưới đi rêu rao khắp nơi rêu rao khắp nơi sao?

Thanh Phong: Tiện việc sửa đồ.

Nhạc Nhạc: ...

Nhạc Nhạc: Chẳng nhẽ không phải là anh sợ người khác giết à?

Thanh Phong: bị giết rồi sửa đồ sẽ tiện hơn.

Nhạc Nhạc: ...

Lâm Nhạc Nhạc im lặng, cấu tạo não của người này quả thực là khác với người thường. Được rồi, cứ xem như hôm nay bị chó cắn vậy, dù sao cô cũng giết anh ta hơn một tháng rồi, hôm nay để anh ta báo thù một lần cũng chẳng sao, coi như hôm nay đi làm từ thiện vậy.

Vì thế Lâm Nhạc Nhạc lại khai máu, hỗn hởi chạy tới chiến trường.

Nhưng ngày hôm sau, Lâm Nhạc Nhạc liền phát hiện ra cách suy nghĩ của mình thật quá ngây thơ.

Thanh Phong lại tới nữa...

Hơn nữa lần này Lâm Nhạc Nhạc vừa online anh ta đã tới, hiển nhiên là đã dùng đạo cụ định vị. Đợi đến khi mạng internet nghèo nàn của trường để cô trông thấy nữ thích khách của mình lần nữa, máu của cô đã mất mất 1/3.

Phản ứng của Lâm Nhạc Nhạc cũng rất nhanh, cô nhanh chóng dùng khinh công bỏ chạy.

Đáng tiếc là chưa chạy được hai bước, Thanh Phong đã khống chế được cô. Tuy rằng thầy thuốc không có kỹ năng định thân nhưng lại có thể dùng tiền mua bùa định thân, nhưng vì sợ ảnh hưởng tới sự cân đối trong trò chơi, giả của bùa định thân này cũng không phải đắt bình thường. Lâm Nhạc Nhạc ngậy cả người, cái mạng này của cô đáng giá tới vậy cơ à?!

Kỹ năng gia tốc của Thích khách có thể tiêu trừ trạng thái định thân, đáng tiếc Lâm Nhạc Nhạc đã dùng mất rồi, bây giờ kỹ năng vẫn chưa hồi lại. Lâm Nhạc Nhạc đành gõ bùa lên bàn phím, nhưng vẫn chẳng xê dịch được chút nào!

Rõ ràng là Thanh Phong này cố ý đợi cô dùng kỹ năng gia tốc rồi mới dùng bùa định thân, nham hiểm, quá nham hiểm!

Bởi vậy nữ thích khách không may nào đó chỉ đành đứng nguyên tại chỗ, trơ mắt nhìn các loại sát chiêu bạo lực bay tán loạn. Khoảng cách tấn công của thầy thuốc xa hơn thích khách, chỗ đứng của Thanh Phong rất đúng chỗ, bởi vậy Lâm Nhạc Nhạc cứ đứng cô đơn một mình như thế.

Đợi đến lúc trạng thái định thân biến mất, Lâm Nhạc Nhạc bèn cắn răng uống một bình hồi máu, bình hồi máu này trước kia lấy được từ nhiệm vụ, cô vẫn luôn tiếc của không dám dùng.

Nhưng bây giờ cô đã tức đến đỏ mắt rồi, thế nên đành liều mình!

Mọi người đều biết thầy thuốc là một chức nghiệp khó đối phó, bọn họ không khó có thể đánh chết ai, nhưng cũng khó lòng mà bị ai đánh chết. Giao thủ với thầy thuốc chỉ có một chữ: mài. Mài đến khi mana của anh ta hết sạch, không tăng nổi nữa thì cũng coi như là đã xong.

Nhưng mana của thầy thuốc không dễ bị hao tổn như vậy!

Còn có một loại đấu pháp để đánh thầy thuốc, đó chính là thừa dịp trước khi anh ta tăng máu thì đánh một chiêu hút máu của anh ta.

Với tư cách là một thích khách tàn bạo, Lâm Nhạc Nhạc đặc biệt thích chiêu sau.

Nhưng cô đánh giá lượng máu của anh ta bằng lượng mất máu sau mỗi một cú đánh thì mới tuyệt vọng phát hiện ra muốn thực hiện cách này thì phải đợi tới khi máu anh ta chỉ còn lại 1/4.

Thanh Phong sẽ không thêm máu tới lúc anh ta chỉ còn 1/4 máu à? Đúng là chuyện cười!

Bà má nó, máu của tên thầy thuốc này là máu trâu rồi, sao người ta chịu nổi đây hả?!

Rơi vào đường cùng, Lâm Nhạc Nhạc đành phải nếm thử cách thứ nhất, rút cạn mana của anh ta rồi tính sau. Kết quả là tới tận khi máu của cô cạn sạch vẫn chẳng có dấu hiệu cho thấy anh ta sắp hết mana.

Nữ thích khách gợi cảm cuối cùng cũng hương tiêu ngọc vãn, trở thành một thi thể màu xám trên mặt đất.

Lâm Nhạc Nhạc đánh một chuỗi dấu ba chấm trên kênh chat.

Thanh Phong: Mai gặp nhé.

Lâm Nhạc Nhạc nhanh chóng hiểu được hàm nghĩa sâu sắc của câu nói này, bởi vì ngày thứ ba, anh ta lại tới nữa.

Sau lần bị giết thứ ba, Lâm Nhạc Nhạc cũng thông minh lên được một chút, dứt khoát đứng ở khu vực an toàn, như vậy sẽ không gặp phải cảnh vừa online đã bị giết phơi thây ra như thế nữa.

Trên thực tế thì quả thực là cô không chết ngay khi vừa online nữa mà là vừa ra khỏi khu vực an toàn là sẽ biến thành xác trắng...

Lâm Nhạc Nhạc nổi cơn tam bành, giận đùng đùng gửi mật ngữ cho Thanh Phong. Tuy rằng lửa giận công tâm, nhưng xét thấy vì để thoát khỏi cảnh phiền phức này, cô chỉ đành làm bộ cân nhắc vì đối phương.

Nhạc Nhạc: Anh nói xem, một lần anh giết tôi tốn bao nhiêu là tiền chứ, có đáng giá không, đáng giá không đáng giá không? Mọi người kiếm tiền đều không dễ dàng, cần gì phải thế!

Thanh Phong: Ngàn vàng mua nụ cười, đáng giá!

Cười! Em! Gái! Nhà! Anh! Đó!

Lâm Nhạc Nhạc tức đến ói cả máu. Đáng sợ hơn gian thương là gì? Chính là gian thương có cấu tạo não không bình thường, muốn trang bị có trang bị, muốn thao tác có thao tác!

Từ đó về sau, “Ngàn vàng mua nụ cười” đã trở thành hoạt động hằng ngày của Thanh Phong, chỉ cần Lâm Nhạc Nhạc online, chỉ cần cô ra khỏi khu vực an toàn thì sẽ được Thanh Phong ân cần thăm hỏi thân thiết. Hơn nữa mỗi ngày Thanh Phong chỉ giết một lần, giết xong sẽ đi, nhờ có gặp lại cô thì cũng làm như không biết.

Dần dần, ân oán của hai người cũng trở thành đề tài bàn tán của mọi người. Có người chơi còn đăng lên mấy tấm ảnh, đúng y chóc là mấy tấm chụp Lâm Nhạc Nhạc bị Thanh Phong giết đủ kiểu. Trên núi tuyết, trong thảo nguyên, bên hồ nước, chỗ nào có cảnh đẹp cũng đều có thi thể của Lâm Nhạc Nhạc.

Ngay cả trong mơ, Lâm Nhạc Nhạc cũng mơ thấy Thanh Phong chém cô chết đi chết lại, rốt cuộc cô cũng không chịu nổi nữa, đành lấy hết dũng khí đi xin tha thứ.

Nhạc Nhạc: Đại hiệp, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi!

Thanh Phong: Hử?

Nhạc Nhạc: Buông tha cho tôi đi được không?

Thanh Phong: Nhưng tôi còn chưa chơi chán.

Nhạc Nhạc: ...

Thậm chí Lâm Nhạc Nhạc còn có thể tưởng tượng được sắc mặt vô sỉ của tên thầy thuốc âm hiểm kia. Cô nín nhịn thôi thúc muốn cắn chết anh ta, tận tình khuyên bảo: Nhưng anh cứ thể tôi cũng không chơi nổi nữa, tôi không chơi nữa thì anh sẽ không có ai để giết đâu, như thế chẳng phải là anh lại buồn chán rồi sao?

Thanh Phong tựa như đang suy nghĩ. Mãi lâu sau, anh ta mới trả lời: Vậy thì lấy thân trả nợ đi.

Nhạc Nhạc: Có... có...có...có ý gì?!

Thanh Phong: Cô hiểu sai rồi.

Nhạc Nhạc: ...

Thanh Phong: Đến bang hội của tôi làm công.

Gian thương cuối cùng cũng lộ rõ mặt chuột.

4. Chương 4

Nói làm công như thế thì cũng quá súc tích rồi, Lâm Nhạc Nhạc quả thực chẳng khác gì một lao công miễn phí. Chỗ bang hội của Thanh Phong là một bang hội khá nhàn, tên là Thính Phong các, bang chủ là Thanh Phong. Bang hội không lớn lắm, các thành viên lão làng trong bang cũng có không ít người quen nhau ngoài đời.

Lâm Nhạc Nhạc vừa gia nhập liền được hoan nghênh nhiệt liệt, trong đó có không ít ID mà cô quen mắt – Có thể không quen được à, lúc Thanh Phong giết cô cũng có một đám bạn ở bên vây xem cơ mà.

Đương nhiên bây giờ mọi người đều là người một nhà rồi, Lâm Nhạc Nhạc cũng chẳng sĩ diện vênh mặt làm chi, vì thế nên cô thoải mái chào hỏi bọn họ.

Sau đó đám người này liền lộ nguyên hình, bọn họ bắt đầu thảo luận ân oán giữa cô và Thanh Phong đến là hào hứng, còn nhiệt liệt yêu cầu người trong cuộc phát biểu cảm tượng, biểu cảm của họ nhìn sao cũng rất là thô tục.

Lâm Nhạc Nhạc suýt ói máu.

Nhạc Nhạc: Tôi xin mọi người, xin hãy chiếu cố đến tâm lý của thiếu nữ đi mà!

Đế vương Loạn thế: XXX, nào có thiếu nữ nào như cậu.

Tiểu dao: Khoan hãy nói, mặc đồ này cũng giống nữ lắm chứ bộ.

Đậu Đậu: Đầu năm nay, nam đều mặc đồ nữ, nữ đều ở ẩn hết rồi.

Khinh giải la thường: Nhạc Nhạc không cần như vậy đâu, chúng tôi không phải đám công thụ gì đâu.

Lan Châu: Vợ đại nhân anh minh!

Bla bla...

Lại tới nữa. Những chuyện thế này, Lâm Nhạc Nhạc gặp nhiều cũng thấy bình tĩnh hơn rồi, bởi vì thao tác của cô khá nhanh nhẹn, hơn nữa cách đánh ác liệt, còn chưa bao giờ nói chuyện bằng mic nên mọi người đều tưởng cô là yêu nhân, ban đầu cô còn giải thích đôi ba câu, sau đó liền dứt khoát tùy bọn họ luôn.

Có điều mặc kệ người trên chọc cô cũng không phải là phong cách của Lâm Nhạc Nhạc. Vì thế cô cười lạnh một tiếng, chỉ trả lời một câu.

Nhạc Nhạc: Không phục thì đến Pk đi.

Tối đến, có nhiều người vây bên bờ hồ Động Đình đẹp động lòng người xem một trận ẩu đả kịch liệt. Một người là nữ thích khách Nhạc Nhạc xử lý hết một đám già trẻ lớn bé trong Thính Phong Các, duy chỉ có Thanh Phong và Đế Vương loạn thế là may mắn thoát được, đến cả nữ vương khinh giải la thường nổi tiếng cũng phải quỳ gối dưới vấy bẩn da hươu của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc lui về sau mấy bước, đứng giữa hồ nước, làn nước màu lam phản chiếu những áng mây trắng, nhìn qua như thể cô đang đứng trên mây.

Nhạc Nhạc thao tác động tác ngửa mặt lên trời cười to, nói: Ngoại trừ MT chém bắt động kia thì còn có ai nữa không?

Đế vương Loạn thế: Má nó, cảm thấy bị khinh bỉ!

Thích khách gây tổn thương rất nhỏ tới MT, đây là chức nghiệp khắc chế, nếu trang phục của MT tốt một chút thì còn có thể bỏ qua thao tác của thích khách. Bởi vậy Nhạc Nhạc mới không đánh với Đế vương Loạn thế.

Đúng lúc này, Thanh Phong đứng dậy.

Thanh Phong VS Nhạc Nhạc, kết quả có thể đoán được.

Nhạc Nhạc đánh biểu tượng không phục: Chớ có đắc ý, nếu tôi có trang bị thì anh cũng đừng có hòng mà đánh được tôi!

Thanh Phong không nói chuyện, chỉ bắt đầu tháo quần áo.

Trận đấu ngày đó kết thúc bằng cảnh hai người trần truồng PK hơn mười phút, lúc Lâm Nhạc Nhạc thua, Thanh Phong tuy chật vật nhưng vẫn còn một tí teo máu.

Lúc này Lâm Nhạc Nhạc liền trở nên trung thực. Không phục không được mà. Vì bị trang phục nghịch thiên che mờ cả mắt nên cô vốn tưởng thao tác của Thanh Phong cũng bình thường. Nhưng xem ra người này quả thực là cấp bậc biến thái. Hầu hết thầy thuốc không có ưu thế khi Pk với thích khách, dưới tình huống không có bất kì trang bị nào mà lại có thể chuyển bại thành thắng dưới tay nàng như thế, người này quả là thần rồi!

Nhưng Lâm Nhạc Nhạc vẫn còn có chỗ khó hiểu.

Nhạc Nhạc: Thao tác của anh tốt như thế, sao cả ngày chỉ lo lụi cùi kiếm tiền thế?

Đế vương Loạn thế chen vào: Cậu có thể hiểu được sự cô đơn của Độc Cô Cầu Bại không?

Lâm Nhạc Nhạc hớn hở ra mặt, được rồi, xem như tôi có mắt không tròng!

5. Chương 5

Từ sau lần PK tập thể đó, Lâm Nhạc Nhạc liền chính thức gia nhập Thính Phong các. Trong trò chơi này cơ bản vẫn dùng thực lực để nói chuyện, cho dù nhân phẩm anh ổn, tính cách không tệ nhưng cũng chưa chắc đã được hoan nghênh. Bởi vậy khắp trên dưới trong Thính Phong các đều ồn ào tỏ vẻ không ngại chuyện Lâm Nhạc Nhạc là nhân yêu.

Nhạc Nhạc: ...

Thôi kệ, cho dù có nói sao thì đây cũng là một loại tán thành cơ mà. Được mọi người tiếp nhận nhanh chóng như thế, Lâm Nhạc Nhạc cũng thấy vui vẻ. Có điều...

Đế vương Loạn thế: Phó bản Tùng Vũ, tốc độ tiến đoàn. Nhạc Nhạc, đừng có giả bộ như không thấy, chờ cậu đó.

Đậu đậu: Rừng Tiêu Dao có người khai máu lạm sát người vô tội, Nhạc Nhạc báo thù thay tôi!

Kinh giải la thường: tới đài thi đấu ghẹo trai đẹp, Nhạc Nhạc đi không?

Lan Châu: Nhạc Nhạc có rảnh thì làm giúp tôi vũ khí thích khách cấp 50 đi, tôi đi tặng.

Nhạc Nhạc..

Nhạc Nhạc...

Nhạc Nhạc...

Nhạc Nhạc ứ lộn cả ruột. Cô vốn là người lười biếng, bây giờ đột nhiên lại thành nguồn lao động miễn phí thế này, quá không thích ứng nổi. Rơi vào đường cùng, cô đành mặt dày mày dạn đi cầu cứu Thanh Phong, ai bảo anh ta là anh đại chứ!

Kết quả là anh ta chỉ nói một câu: Nhạc Nhạc, theo tôi tới chiến trường.

Sao mà số tôi khổ vậy nè! Cuối cùng Lâm Nhạc Nhạc vẫn bị kéo đi làm công, theo Thanh Phong vào chiến trường, Đế Vương Loạn Thế cũng bị kéo đi cùng, có điều biểu hiện của anh ta quả thực rất chi là hưng phấn.

Đế Vương Loạn Thế: Ấy da, Thanh Phong cậu rút cuộc cũng khai máu à? Ông đây chờ ngày này lâu quá chừng!

Đế Vương Loạn Thế: Lát nữa tôi muốn huyết tẩy chiến trường, Gao Gao Gao!

Đế Vương Loạn Thế: Đúng rồi, Nhạc Nhạc này, chúng ta kết hôn đi, tăng kinh nghiệm làm nhiệm vụ.

Nhạc Nhạc: ... Không.

Đế Vương Loạn Thế: Má, vì cái cọng lông gì thế? Mọi người đều là đàn ông, có sao đâu chứ?!

Nhạc Nhạc: Nhưng tôi thích đàn ông, nhờ tôi thích anh thì làm sao?

Đế Vương Loạn Thế: Má!

Chức nghiệp của ba người phối hợp rất tốt, trang bị lưu loát, thao tác lanh lẹ, lặn lội khắp chiến trường, thân cận giết thân, phật cận giết phật. Lâm Nhạc Nhạc cảm thấy ra chiến trường thì phải thế này mới sảng khoái.

Nhưng Đế Vương Loạn Thế cuối cùng cũng không thực hiện mục tiêu to lớn là huyết tẩy chiến trường, trái lại, dường như là cả buổi, anh ta đều biểu diễn cảnh mất máu chết tại chỗ. Cho dù đối thủ có yếu bao nhiêu, Thanh Phong và Lâm Nhạc Nhạc cũng phải chờ tới khi bọn họ giết chết Đế Vương Loạn Thế rồi mới hợp lực giết đối phương. Nhắc tới việc này quả thực cũng khó lòng mà tưởng tượng, muốn đối phó với tổ đội như bọn họ thì trước tiên phải giết thầy thuốc mới là thượng sách, giết thích khách là trung sách, nào có ai giết MT da dày thịt béo trước chi cho tốn mana?

Nhưng còn cách nào nữa đây, bác sĩ bảo vệ tốt bản thân và thích khách, chẳng buồn để ý tới MT ra làm sao. Phối trí như vậy thì còn ai làm được gì nữa, chẳng bằng giết tên chết thay cho hả giận.

Ra khỏi chiến trường, Lâm Nhạc Nhạc vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn. Biểu cảm của Đế Vương Loạn Thế thì lại rất chi là bất mãn.

Đế Vương Loạn Thế: Tại sao không bơm máu cho tôi, cậu cố ý!

Thanh Phong: Ừ.

Đế Vương Loạn Thế: F*ck!

Đế Vương Loạn Thế: Tôi đắc tội với cậu chỗ nào hả?!

Thanh Phong: Cậu nên giặt mớ tất thối của cậu đi.

Đế Vương Loạn Thế: ...

Nhạc Nhạc: ...

Thanh Phong đột nhiên làm một động tác.

Người ra người vào cửa chiến trường, một chàng trai áo trắng tóc dài đứng bên một nữ thích khách lạnh lợi xinh đẹp, dùng một tư thế xa cách đứng cách Đế Vương Loạn Thế. Anh ta mỉm cười, thân mật vỗ đầu nữ thích khách. Lâm Nhạc Nhạc liền ngậy người.

Cô dụi mắt, phóng to hình ảnh, khuôn mặt tuần mỹ của Thanh Phong dường như chiếm mất nửa màn hình máy tính. Anh ta vẫn mỉm cười như gió xuân sóng biển.

Biết rõ đây chỉ là một mô hình 3D, nhưng chẳng hiểu sao tim Lâm Nhạc Nhạc vẫn không nén được mà đập rộn lên.

6. Chương 6

Từ đó về sau, ngày nào Lâm Nhạc Nhạc cũng đi theo Thanh Phong và Đế Vương Loạn Thế náo loạn chiến trường, danh vọng chiến trường của cô tăng vọt với tốc độ kinh người. Ngoại trừ chiến trường, một hoạt động khác của cô là một ID tên “Minh Nguyệt”, là một nữ cung thủ. ID này là do Thanh Phong kín đáo đưa cho cô, nhìn ID đã biết rõ quan hệ của hai người không tầm thường, trong lòng Lâm Nhạc Nhạc cảm thấy phức tạp.

Minh Nguyệt là một cô gái rất nghe lời, bảo sao làm vậy, có điều hơi ít nói, còn thường ngẩn người. Cô ấy cũng không gọi Nhạc Nhạc là sư phụ mà chỉ gọi thẳng tên cô.

Lâm Nhạc Nhạc cũng có đôi lần nhiều chuyện hỏi quan hệ giữa cô ấy và Thanh Phong, nhưng Minh Nguyệt chỉ trả lời qua loa tắc trách chứ không trả lời cụ thể. Lâm Nhạc Nhạc thấy sao cũng cảm thấy mập mờ.

Đột nhiên cô rất phiền muộn.

Đang lúc cô phiền muộn thì kênh thể giới đột nhiên có người chỉ mặt gọi tên mắng Nhạc Nhạc.

Lâm Nhạc Nhạc không rõ ra làm sao. Rõ ràng cô không biết người này mà nhĩ. Hơn nữa người này nói chuyện còn thô tục vô cùng, Lâm Nhạc Nhạc tự cho là người thoải mái thấy vậy cũng phải xấu hổ. Cô tự động loại bỏ những từ ngữ không liên quan, sau đó mới hiểu ra được ý tứ trong đó: Hình như cô... thành tiểu tam thì phải??

Chuyện này là thế nào vậy!

Lâm Nhạc Nhạc dạo quanh diễn đàn game một vòng mới hiểu sơ được nguyên do. Số là trong diễn đàn có ảnh chụp màn hình nhân vật của cô ôm một nhân vật nam, vì thế cô vợ trong game của người chơi này tức tối chạy lên kênh thể giới chửi loạn lên. Lâm Nhạc Nhạc nhìn kĩ lại ảnh chụp một chút, đây là lúc cô treo máy làm nhiệm vụ ở chân núi tuyết mấy hôm trước. Lúc đó cô không ngồi máy, nhìn ảnh cũng biết là nhân vật nam chủ động ôm cô, còn cô thì không đáp lại.

Nói cách khác, Lâm Nhạc Nhạc cô bị người ta sàm sỡ đó.

Lâm Nhạc Nhạc trở lại trò chơi, phát hiện cô vợ kia hình như mắng tới nghiện rồi, còn không ngừng hỏi Lâm Nhạc Nhạc có dám dùng loa thể giới nói cho ra nhẽ với cô ta không. Lâm Nhạc Nhạc thật không tưởng tượng nổi, dùng tiền mắng người à? Tôi có bệnh chắc?

Rất nhiều người trong bang hội đứng ra nói giúp Lâm Nhạc Nhạc, hơn nữa còn quay sang an ủi cô. Có người còn tỏ vẻ: Nhạc Nhạc là đàn ông mà còn cần đi quyến rũ đàn ông à! Nhân yêu cũng có tôn nghiêm đấy nhé, sao có thể bị chửi bới trước mặt nhiều người như thế được!

Cho dù nói thế nào thì Lâm Nhạc Nhạc cũng rất cảm động, vừa cảm ơn mọi người, vừa nói rằng mong mọi người đừng phí tiền vì chuyện này.

Nhưng cô vợ kia mãi chẳng chịu buông tha. Dù sao để vậy cũng không giải quyết được vấn đề. Lâm Nhạc Nhạc đành phải bỏ ra năm vàng mua một cái loa.

[Thể giới] Nhạc Nhạc: Chị đây không thiếu đàn ông.

Câu nói của cô hàm súc, quả thực bá khí vô cùng. Cô vừa lên tiếng, cả kênh thể giới đã yên tĩnh hẳn.

Người đầu tiên đáp lại Lâm Nhạc Nhạc chính là Thanh Phong.

[Thể giới] Thanh Phong: Hậu cung của Nhạc Nhạc nhiều như lá mùa thu.

Phụt!~ Lâm Nhạc Nhạc đang uống nước, nhìn thấy dòng này liền không cẩn thận phun hết ra. May mà bàn phím của cô là bàn phím không thấm nước. Cô vừa lau bàn phím vừa cười, nhìn Thanh Phong bình thường nghiêm túc, thế mà lúc chọc cười cũng thật... Lâm Nhạc Nhạc rất cảm động, đồng mũi hơi cay cay.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong, ngay sau đó, kênh thể giới trở thành chỗ thổ lộ tập thể. Đường như tất cả đàn ông trong Thính Phong các đều phát lên kênh thể giới một câu: “Hậu cung của Nhạc Nhạc nhiều như lá mùa thu”, đội hình tương đối chính tề.

Lâm Nhạc Nhạc cảm động rồi tỉnh rồi mù, không ngừng cảm ơn mọi người qua kênh bang hội, kết quả là có người không kiên nhẫn nổi nữa.

Đế Vương Loạn Thế: Anh em trong nhà còn khách khí cái gì, nếu muốn cảm ơn mọi người thì... Lên YY hát một bài đi!

Lời vừa nói xong, mọi người đều hưởng ứng. Lâm Nhạc Nhạc cũng không chối từ, đăng nhập YY thoải mái hát một bài, nhưng chúng dân lại câm nín.

“Má, nữ?!”

“Dùng đạo cụ biến âm gì à?!”

“Không ai kì thị giới tính của cậu đâu, mau trở về với giới tính thật đi!”

Lâm Nhạc Nhạc đỡ khóc đỡ cười: “Em là nữ mà.”

Đám sói triệt để sôi trào.

“Nữ kìa!”

“Cầu ảnh!”

“Cầu video!”

“Cầu nắm bàn tay nhỏ bé, cầu kết giao!”

Lâm Nhạc Nhạc đỡ trán, thế này... cũng quá nhiệt tình rồi. Để ngăn chặn chuyện cực đoan có thể xảy ra, Lâm Nhạc Nhạc dứt khoát lấy một tấm ảnh chụp một khuôn mặt đẹp trai ra ném lên YY, “Đây là bạn trai em. Nếu anh có vóc dáng đẹp hơn anh ấy thì em sẽ xem xét.”

Tấm hình kia là của một anh đẹp trai trong trường cô, tên là Tô Thanh Phong. Nhân phẩm, chỉ số thông minh, tướng mạo, gia thế không có cái gì là không hoàn mỹ, thuộc loại người được thượng đế ưu ái. Thanh danh của anh ta rất lớn, bởi vậy có thể thấy được độ nổi tiếng của anh ta, tuy rằng đây chỉ là hình chụp, góc độ cũng lệch nhưng vẫn khó có thể cản nổi khí suất khuôn mặt.

Quả nhiên vừa tung ảnh này ra, đã có người bắt đầu kêu rên, “Nào có ai đẹp trai vậy chứ, có chừa đường sống cho chúng tôi không vậy!”

Lại có người không tin, ví dụ như Đế Vương Loạn Thế: “Người này là bạn trai của em à, sao anh lại không biết?”

Lâm Nhạc Nhạc thấy kỳ lạ, “Ồ, thế làm sao mà anh biết được?”

“Má nó, anh có thể không biết được à, người này không phải là...”

Lúc này, Thanh Phong đột nhiên nói: “Bạn trai em quả không tệ.”

“Cảm ơn.” Lâm Nhạc Nhạc đáp một câu. Nhưng lời này nói ra từ miệng Thanh Phong lại khiến cô rầu rĩ.

“Cũng giống anh.” Thanh Phong lại nói thêm.

“...” Còn tranh thủ tự kỉ được à?

Nhưng Đế Vương Loạn Thế lại cười ha hả, “Phụt~ Ha ha ha~ Thanh Phong nói chí phải!”

Khinh Giải La Thường cũng ồn ào theo, “A ha ha ha! Tôi dùng nhân phẩm của mình đảm bảo lời này của anh ta cũng có phần đúng!”

“Vợ đại nhân anh mình!”

Lâm Nhạc Nhạc bó tay. Chẳng lẽ Thanh Phong lại là một anh đẹp trai siêu cấp à? Nhưng phản ứng của đám người này hơi lạ thì phải...

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện Thanh Phong có thể đẹp trai như Tô Thanh Phong, trí tưởng tượng của Lâm Nhạc Nhạc lại bay xa.

“Nhạc Nhạc, phải đối xử tử tế với bạn trai em đấy.” Thanh Phong tổng kết lại.

7. Chương 7

Chiều theo lòng tò mò càng lúc càng mãnh liệt của mình đối với chuyện Minh Nguyệt và Thanh Phong, Lâm Nhạc Nhạc cuối cùng cũng phát hiện ra mình có suy nghĩ không thể cho ai biết với Thanh Phong.

Bắt đầu từ bao giờ thế nhỉ?

Cô cũng không rõ lắm. Có điều càng ngày cô càng thích cảm giác đứng cùng anh. Nhìn bóng dáng anh, nghe giọng nói của anh, cùng vào chiến trường, cùng săn boss, lúc Pk thì kêu lên với anh “Đứng đó, không được nhúc nhích”... Từng chút từng chút một đều có thể khiến cô vui vẻ mỉm cười.

Nghĩ đến từ lúc cô và Thanh Phong đuổi giết nhau, lại nhìn lại tình trạng trà không nhớ cơm không ham của mình vì anh bây giờ, Lâm Nhạc Nhạc không khỏi cảm thán, nghiệt duyên mà, nghiệt duyên!

Nhưng mối nghiệt duyên này cũng thật ảm đạm, vì còn có Minh Nguyệt ở giữa. Nếu cô đã thích ai cũng sẽ không ngại theo đuổi người ta. Nhưng mấu chốt là cô vẫn chưa xác định được người kia có độc thân hay không, Minh Nguyệt... Có phải là bạn gái của Thanh Phong hay không?!

Bởi vì không đạt được đáp án có ích ở chỗ Minh Nguyệt, Lâm Nhạc Nhạc đành phải hỏi Khinh Giải La Thường, qua quan sát của cô thì nữ vương này và Thanh Phong hẳn là quen biết ngoài đời.

Kết quả là Khinh Giải La Thường cũng trả lời rất hàm súc: Em hỏi hai bọn họ có quan hệ gì à? Hai người họ ngày nào cũng ngủ chung trên giường lớn với nhau, anh nói vậy em hiểu chưa?

Hiểu rồi, hiểu quá luôn rồi!

Lâm Nhạc Nhạc rất buồn rầu. Đã ở chung rồi!

Cô không biết phải làm sao bây giờ. Cô muốn làm bộ như chẳng có chuyện gì cả, nên làm sao thì cứ như thế, muốn đối xử với Thanh Phong như cũ, nhưng như thế lại quá buồn bực, cô không làm được. Cô không phải là người như thế.

Hay là, nói cho anh ấy biết?

Cũng không được, người ta là người đã có bạn gái rồi, cô còn mặt dày đi thổ lộ như thế thì coi sao được?

Nhưng tình cảm nam nữ vốn là chuyện bình thường, sao Minh Nguyệt lại không muốn thừa nhận nhỉ? Cô ấy biểu hiện như thế thật khiến người ta cảm thấy Thanh Phong là danh bất chính, ngôn bất thuận, như vậy chẳng phải thiệt thòi cho anh ấy rồi sao?

Mình đang suy nghĩ cái gì thế...

Lâm Nhạc Nhạc xoắn xuýt, sau đó cô ra một quyết định rất chi là vụn vụn.

Cô sẽ nói chuyện này với Minh Nguyệt.

Thứ nhất là có thể bày tỏ nỗi khổ tương tư, thứ hai là để Minh Nguyệt biết rõ rằng Thanh Phong nhà cô ấy rất được hoan nghênh, phải đối tốt với anh ấy một chút. Lâm Nhạc Nhạc quyết định nói xong thì sẽ... chuyển sang chơi trò khác. Cô không thể xem người mình thích như bạn bè bình thường được.

Tối đến, Lâm Nhạc Nhạc không vào chiến trường mà dẫn Minh Nguyệt tới chân núi tuyết.

Nhạc Nhạc: Minh Nguyệt, sao cô vẫn luôn không thừa nhận như thế?

Minh Nguyệt: Sao lại nói vậy?

Nhạc Nhạc: Tôi nói thật với cô vậy.

Nhạc Nhạc: Tôi thích Thanh Phong. Trước đây tôi vẫn luôn nghĩ nếu cô không phải là bạn gái của anh ấy thì tôi sẽ theo đuổi anh ấy.

Lâm Nhạc Nhạc gõ chữ ầm ầm, “Nhưng bây giờ tôi biết cô là bạn gái anh ấy rồi, tôi không hiểu sao cô lại phải che giấu chuyện này. Thanh Phong là người tốt, tôi chỉ hi vọng cô có thể đối xử tốt với anh ấy...” Cô còn chưa viết xong thì đã phát hiện ra Minh Nguyệt vừa trả lời một câu.

Minh Nguyệt: Cô không thể theo đuổi anh ấy được.

Trong lòng Lâm Nhạc Nhạc đột nhiên dâng lên một cảm giác bất lực. Cô không có dũng khí nói chuyện tiếp nữa, thậm chí cũng không muốn ở lại trò chơi này thêm một giây nào nữa, vì thế cô quyết đoán tắt game.

Tối đó, Lâm Nhạc Nhạc mất ngủ.

8. Chương 8

Liên tục ba ngày, Lâm Nhạc Nhạc không đăng nhập trò chơi. Thất tình khiến cô quyết định dồn vào việc học, vì thế mỗi tối đều chạy tới phòng tự học, đương nhiên là tự học là phụ, ngăn người mới là chính.

Cô tiêu tụy không ít, bạn cũng phòng cũng nghĩ cô bệnh.

Cũng đúng, bệnh tương tư cũng là bệnh mà.

Mười giờ đêm, Lâm Nhạc Nhạc về phòng ngủ. Lúc gần tới ký túc xá, cô nhìn thấy có người đứng dưới ngọn đèn đường.

Dáng người cao ngất, ngũ quan vô cùng tuấn mỹ, không phải Tô Thanh Phong thì còn là ai?

Nếu là lúc bình thường, Lâm Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ nhìn anh ta chăm chăm, có khi còn lấy điện thoại ra chụp ảnh ấy chứ. Nhưng bây giờ cô chẳng có tâm trạng, vì thế chỉ liếc nhìn anh ta một cái rồi cúi đầu đi lướt qua.

Nhưng anh ta lại gọi cô: “Nhạc Nhạc.”

Lâm Nhạc Nhạc cảm thấy hơi kỳ lạ, cô quay đầu nhìn anh. Nếu cô nhớ không nhầm thì lần duy nhất bọn họ cùng xuất hiện là lần cô download không ít hình của anh, nhưng giờ anh vừa nhìn một cái đã nhận ra cô, lại còn gọi tên cô, hơn nữa còn gọi thẳng là “Nhạc Nhạc” nữa?

Tâm trạng của Lâm Nhạc Nhạc không tốt, vì thế liền nói: “Bạn học này, tôi với anh quen thân lắm à?”

Tô Thanh Phong mỉm cười, “Ồ, chứ không phải anh là bạn trai em à?”

“!!!”

Lâm Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn anh, không hiểu ý lắm. Quả thực cô từng nói đùa như thế, nhưng sao anh ta biết?!

Tô Thanh Phong thấy thế thì chỉ cười tủm tỉm quăng ra một quả bom: “Minh Nguyệt là Nickname của anh.”

“!!!”

Nickname? Ha hả, nickname à?! Nói cách khác thì Minh Nguyệt chính là Thanh Phong, Thanh Phong chính là Tô Thanh Phong à?!

Cuộc sống này cứ như kịch bản ấy!

Não bộ bị đả kích của Lâm Nhạc Nhạc vận chuyển nhanh chóng. Đúng vậy, Minh Nguyệt chưa bao giờ trả lời chính thức quan hệ giữa cô ấy và Thanh Phong, nhưng sao Kinh Giải La Thường lại giải thích như thế nhỉ? Đợi... Đợi, đợi chút đã... Ngủ chung một giường à? Má nó chứ, cùng một người thì chẳng phải là ngày nào cũng ngủ chung một giường à, đây là chân lí mà mà mà mà mà!!!!

Chẳng lẽ đây mới là chân tướng?

Bà má nó!

Lâm Nhạc Nhạc bây giờ thật muốn hát vang bài “Biết chân tướng mà nước mắt tôi tuôn rơi”.

Tô Thanh Phong nhìn vẻ mặt đặc sắc của cô thì đột nhiên tiến lên một bước, anh ôm lấy mặt cô, cúi đầu xuống hôn cô. Nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước kéo Lâm Nhạc Nhạc trở về thực tại.

Mặt Lâm Nhạc Nhạc thoát cái đỏ bừng lên. Nhưng cô lại nghiêm túc nhìn Tô Thanh Phong, “Không đúng, thế thì sao anh lại nói em không thể theo đuổi anh?”

“Bởi vì anh muốn theo đuổi em.” Anh nói.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-thuong-vong-du>